

Sekaannusvaarasta asetuksen 40/94 ⁽²⁾ 8 artiklan 1 kohdan b alakohdassa ja sitä koskevassa oikeuskäytännössä edellytetään, että sekaannusvaaraa on arvioitava kokonaisuutena ja huomioon on otettava kaikki asiassa merkitykselliset osatekijät. SMHV:n toinen valituslautakunta katsoi, että kyseiset tavarat poikkesivat toisistaan luonteensa, käyttötarkoituksensa ja käyttötapansa osalta, ja sen päätelmät olivat tältä osin asianmukaisia (riidanalaisen päätöksen 102 kohta). Kosmetiikalla ja koruilla voi olla yhteys laajaan ja samalla heterogeeniseen muotialaan, mutta se ei tarkoita, että niillä olisi yhteys luokkiin 18, 24 ja 25 kuuluviin tavaroihin tai että niitä olisi pidettävä samankaltaisina kuin kyseisiä tavaroita.

Asetuksen N:o 207/2009 ⁽³⁾ 8 artiklan 5 kohdan vaikutusten ulottamista muihin luokkaan 9 (silmälasit) ja luokkaan 14 (korut ja kellot) kuuluviin tavaroihin sekä WC-paperiin (luokka 16) ei ole riittävästi perusteltu ja se perustuu oletuksiin, joita kantaja ei ole näyttänyt toteen asiassa T-357/09 ⁽⁴⁾. Tällaisessa tilanteessa ei kuitenkaan hyväksytä pelkkiä oletuksia, kuten myös kyseisen tuomion 70 ja 71 kohdasta ilmenee, eikä laajalti tunnettuja tavaramerkkejä myöskään sovelleta sellaisinaan, minkä vuoksi tuleviin riskeihin on vedottava ja ne on näytettävä toteen, mitä kantaja ei ole tehnyt.

- ⁽¹⁾ Asia T-39/10, El Corte Inglés v. SMHV, tuomio 27.9.2012, ei vielä julkaistu oikeustapauskokoelmassa.
⁽²⁾ Yhteisön tavaramerkistä 20.12.1993 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 40/94 (EYVL 1994, L 11, s. 1).
⁽³⁾ Yhteisön tavaramerkistä 26.2.2009 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 207/2009 (EUVL L 78, s. 1).
⁽⁴⁾ Asia T-357/09, Pucci International v. SMHV — El Corte Inglés (Emidio Tucci), tuomio 27.9.2012, ei vielä julkaistu oikeustapauskokoelmassa.

Valitus, jonka Italian tasavalta on tehnyt 13.12.2012 unionin yleisen tuomioistuimen (viides jaosto) asiassa T-587/10, Italia v. komissio, 27.9.2012 antamasta tuomiosta

(Asia C-587/12 P)

(2013/C 63/18)

Oikeudenkäyntikieli: italia

Asianosaiset

Valittaja: Italian tasavalta (asiamiehet: avvocato dello Stato G. Palmiere ja avvocato dello Stato P. Gentili)

Muu osapuoli: komissio

Vaatimukset

— yleisen tuomioistuimen 3.10.2012 sellaisessa asiassa T-257/10, Italian tasavalta v. komissio, antaman ja 3.10.2012 tiedoksiannetun tuomion kumoaminen, jossa tuomioistuinta oli vaadittu SEUT 264 nojalla kumoamaan valtioneusta N:o C 4/2003 (ex NN 102/2002) 24.3.2010

tehty ja Italian tasavallalle 25.3.2010 päivätyllä SG Greffen kirjeellä (2010) D/4224 tiedoksiannettu komission päätös C(2010) 1711 lopullinen, ja myös kyseisen päätöksen kumoaminen

— komissio on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Italian tasavalta vetoaa valituksensa tueksi neljään valitusperusteeseen.

Ensimmäisenä perusteena on SEUT 108 artiklan 2 ja 3 kohdan ja asetuksen N:o (EY) N:o 659/1999 4 ⁽¹⁾, 6, 7, 10 ja 20 rikkominen. Yleinen tuomioistuin on virheellisesti todennut, että komissio sai tehdä uuden päätöksen aloittamatta uutta kontradiktorista tutkintamenettelyä, johon Italian tasavalta ja asianosaiset osapuolet olisivat voineet osallistua.

Toisena perusteena on SEUT 296 artiklan 2 kohdan rikkominen ja oikeusvoimaa koskevan periaatteen loukkaaminen. Yleisen tuomioistuimen olisi pitänyt kumota komission uusi päätös, koska siinä toistetaan ensimmäisen päätöksen perusteena ollut virheellinen analyysi.

Kolmantena perusteena on SEUT 107 artiklan 1 kohdan ja asetuksen (EY) N:o 1998/2006 ⁽²⁾ 1 artiklan 1 kohdan d alakohdan ja 2 artiklan rikkominen. Yleinen tuomioistuin on tehnyt virheen todetessaan, että riidanalaiset toimet eivät kuulu niihin toimiin, jotka asetuksen mukaan eivät ole valtioneusta.

Neljännän perusteen mukaan valituksenalaisen tuomiolla rikotaan (EY) N:o 659/1999 14 artiklaa ja loukataan suhteellisuusperiaatetta. Yleinen tuomioistuin on virheellisesti jättänyt toteamatta, että komission päätöksessä määrätään perittäväksi takaisin sellainen etu, jota yritys ei tosiasiallisesti ole koskaan saanut.

⁽¹⁾ Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 93 artiklan soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 22.3.1999 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 659/1999 (EYVL L 83, s. 1).

⁽²⁾ Perustamissopimuksen 87 ja 88 artiklan soveltamisesta vähämerkityksiiseen tukeen 15.12.2006 annettu komission asetus (EY) N:o 1998/2006 (EUVL L 379, s. 5).

Kanne 21.12.2012 — Euroopan komissio v. Helleenien tasavalta

(Asia C-600/12)

(2013/C 63/19)

Oikeudenkäyntikieli: kreikka

Asianosaiset

Kantaja: Euroopan komissio (asiamiehet: M. Patakia ja D. Dusterhaus)

Vastaaja: Helleenien tasavalta

Vaatimukset

- On todettava, että Helleenien tasavalta ei ole noudattanut jätteistä annetun direktiivin 2008/98/EY⁽¹⁾ 13 artiklan ja 36 artiklan 1 kohdan sekä kaatopaikoista annetun direktiivin 99/31/EY⁽²⁾ 8 ja 9 artiklan, 11 artiklan 1 kohdan a alakohdan sekä 12 ja 14 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se on pitänyt toiminnassa huonosti toimivan ja täynnä olevan kaatopaikan (Zakinthosissa, Kalamakin alueella Griparaiikassa), joka ei täytä kaikki Euroopan unionin ympäristölainsäädännön asiaa koskevia edellytyksiä ja vaatimuksia. Lisäksi on niin, että uudistaessaan kyseisen kaatopaikan toimiluvan noudattamatta luontotyyppejen sekä luonnonvaraisen eläimistön ja kasviston suojelusta 21.5.1992 annetun neuvoston direktiivin 92/43/ETY⁽³⁾ 6 artiklan 3 kohdassa säädettyä menettelyä Helleenien tasavalta on lisäksi rikkonut kyseisen artiklan mukaisia velvoitteitaan.
- Helleenien tasavalta on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

- Kreikan viranomaiset sallivat jo liian täynnä olevan kaatopaikan jatkavan toimintaansa eivätkä ne ole ryhtyneet toimenpiteisiin, jotka ovat tarpeen kaatopaikan kapasiteetin välttämättömän lisäämisen varmistamiseksi (tai ongelman ratkaisemiseksi muulla tavalla) 31.12.2015 mennessä (jolloin uudistettujen ympäristöehtojen voimassaoloaika päättyy) tai siihen mennessä, että Zakinthosilla aloittaa toimintansa uusi kaatopaikka.
- Kreikan viranomaiset eivät ole ryhtyneet kaikkiin välttämättömiin korjaustoimenpiteisiin ratkaistakseen merkittävää määrää ongelmia, jotka on yksilöity useissa eri tarkastuskertomuksissa (25.10.2011, 26.1.2010, 26.10.2009, 11.5.2009, 6.2.2009, 26.8.2008, 13.4.2007, 8.12.2005, 7.1.2005 ja 14.12.1999) ja ne sallivat kyseisen kaatopaikan jatkuvan ongelmallisen toiminnan.
- Kreikan viranomaiset eivät ole vielä laatineet eivätkä hyväksyneet vaadittua ratkaisusuunnitelmaa Zakinthosin kaatopaikalle eivätkä ne ole esittäneet jätteiden varastointia koskevan toimiluvan uusimista koskevaa hakemusta, joka sisältää todennäköisten vaarojen arviointisuunnitelman.
- Tästä seuraa, etteivät Kreikan viranomaiset ole noudattaneet jätteistä annetun direktiivin 2008/98/EY 13 artiklan ja 36 artiklan 1 kohdan sekä kaatopaikoista annetun direktiivin 99/31/EY 8 ja 9 artiklan, 11 artiklan 1 kohdan a alakohdan sekä 12 ja 14 artiklan vaatimuksia.
- Kreikan viranomaiset ovat myös pidentäneet 8.6.2011 tehdyllä ministeriöiden yhteisellä päätöksellä kaatopaikan ympäristöehtojen (jotka muodostavat toimiluvan perustan) voimassaoloaikaa 31.12.2015 saakka toteuttamatta direktiivin 92/43/ETY 6 artiklan 3 kohdassa vaadittua vaikutusten arviointia.

Valitus, jonka Greinwald GmbH on tehnyt 27.12.2012 unionin yleisen tuomioistuimen (seitsemäs jaosto) asiassa T-333/11, Nicolas Wessang v. sisämarkkinoiden harmonisointivirasto (tavaramerkit ja mallit) (SMHV) 10.10.2012 antamasta tuomiosta

(Asia C-608/12)

(2013/C 63/20)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Asianosaiset

Valittaja: Greinwald GmbH (edustaja: asianajaja C. Onken)

Muut osapuolet: sisämarkkinoiden harmonisointivirasto (tavaramerkit ja mallit) (SMHV) ja Nicolas Wessang

Vaatimukset

- Unionin yleisen tuomioistuimen asiassa T-333/11 10.10.2012 antama tuomio on kumottava siltä osin kuin kanne hyväksyttiin siinä
- Unionin yleisen tuomioistuimen asiassa T-333/11 10.10.2012 antamaa tuomiota on muutettava siten, että kanne hylätään kokonaisuudessaan
- Valituksen vastapuoli on velvoitettava korvaamaan ensimmäisessä oikeusasteessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Riidanalainen tuomio on ristiriidassa yhteisön tavaramerkistä annetun asetuksen⁽¹⁾ 7 artiklan 1 kohdan b ja c alakohdan mukaisen oikeuskäsitteilyn kanssa, kun siinä on otettu lähtökohdaksi sekaannusvaaran lisääntyminen sanojen "foods" ja "snacks" käsitteellisen samankaltaisuuden perusteella. Yhteisön tavaramerkistä annetun asetuksen 7 artiklan 1 kohdan b ja c alakohdan mukaan merkit, joilta puuttuu erottamiskyky ja jotka ovat kuvailevia, ei suojata tavaramerkillä. Samankaltaisuudet merkin osissa, joilta puuttuu erottamiskyky tai jotka ovat kuvailevia, eivät siksi voi aiheuttaa sekaannusvaaraa tai lisätä sitä.

Tästä seuraa, että sekaannusvaaran edellytyksenä on mahdollinen vaikuttaminen siihen, että tavaramerkki osoittaa alkuperän. Se, että tavaramerkki osoittaa alkuperän, voi kuitenkin liittyä vain erottamiskykyisiin merkkeihin ja merkkien osiin. Jos merkin osa ei osoita alkuperää, siihen ei myöskään voida vaikuttaa käyttämällä samanlaista merkin osaa uudemmassa merkissä.

⁽¹⁾ EUVL L 312, s. 3.

⁽²⁾ EYVL L 182, s. 1.

⁽³⁾ EYVL L 206, s. 7.